

Inhoud

Annemiek	11
Feestboek	14
Wereld	17
JA/NEE	20
Fotogezicht	23
Fladderen	26
Pannenkoekenhuizen	29
Hip	32
Codes	35
Begravenis	38
Mening	41
Piñata's	44
Gebrek	47
Maandagavond	50
Toneelstuk	53
Assimilatie	56
Vakantiedag	59
Klap	62
Dutch Deluxe	65
Sms-iquette	68
Kennismaking	71
Kwijt	74
Sterren	77
Warehouseparty	80
Onbekend	83
Pakketje	86

Kindster 89
Vriendenboekje 92
Feest 95
Discrepantie 100
Paraderen 103
Überjas 106
Markt 109
Pensioen 112
Vrijdag 115
Outfit 118
Kamer 121
Trenroulette 124
Kunstenaar 127
Blind 130
Flesje 133
Wachters 136
Grijs 139
Lampjes 142
Reason 145
Nostalgie 148
Jezelf 151
Liefdesbrief-Van-De-Week 154
Tournee 157
Etentje 160
Lachband 163
Volwassen 166
Aafke 169
In het nu 172
Cadans 175
Iets medisch 178
Laatste indruk 181

Aardig 184
Modus 187
Pester 190
Raadgever 193
Recensies 196
Toeval 199
De loop 202
Groeten 205

Annemiek

‘Kijk,’ zegt mijn moeder, ‘helemaal geen leuk verhaaltje.’

We zitten samen achter haar laptop en bekijken het LinkedIn-profiel van Annemiek Bosch: van 1999 tot 2004 hoofd P&O bij een internationaal bedrijf, daarna twee jaar lijnmanager bij een universiteit, momenteel zelfstandig ondernemer. Het cv staat netjes onder elkaar: een bolletje voor elke nieuwe regel.

‘Op mijn profiel heb ik tenminste iets over mezelf geschreven,’ doet mijn moeder, ‘zelfs je vader heeft een leuk verhaaltje. Maar kijk nou, hier: niets.’ Ik draai m’n hoofd naar het hare. Zij blijft naar het scherm staren.

Dit is mijn moeder:

Een vrouw die ooit in een woongroep zat, maar vertrok na een ruzie over een toetje.

Een vrouw die nooit een bh draagt, niet uit principe, maar ‘dat bandje zit gewoon zo naar’.

Een vrouw die iedere maand d’r haar hennaat.

Een vrouw die het liefst in d’r eentje op vakantie naar Libanon gaat.

Een vrouw die dingen in een Romatöff bereidt.

Een vrouw die zelden schoonmaakt: ‘Zonde van m’n tijd.’

Een vrouw die haar enige dochter belt om te vragen of ze soms zomerzegels spaart, wanneer ze wil horen hoe het gaat.

Een vrouw die de afgelopen vijftientig jaar een relatie had met m’n vader.

Dit is mijn vader:

Een man die ooit in de redactie van een krakersblad zat, maar vertrok na een ruzie over een cover.

Een man die zomers open sandalen draagt.

Een man die 's winters dezelfde open sandalen draagt, maar dan met extra dikke sokken.

Een man die kapotte computers spaart.

Een man die elke dag rond vijf uur boodschappen doet, in zo'n blauwkatoenen tas met beige leren handvat.

Een man die dagelijks afwassen onzin vindt.

Een man die huilde toen z'n kat dood was.

Een man die z'n enige dochter voor haar drieëntwintigste verjaardag een rubberen mal voor ijsblokjes gaf. In de vorm van pinguïns.

Hij vond 'm zelf zo mooi, vandaar.

Ja, eigenlijk passen mijn vader en mijn moeder best goed bij elkaar. Toch zijn ze sinds vorig jaar niet meer samen. En nu is mijn vader niet alleen een man die van sandalen houdt en kapotte computers spaart, maar ook een man die alleen nog over Annemiek praat. Eerst met mijn moeder, tot ze hem zei dat ze dat 'eigenlijk niet echt fijn' vond. Dus nu deelt mijn vader Annemiek alleen met mij. Ik heb haar nog nooit ontmoet, maar ken haar al best goed. Want elk gesprek heeft Annemiek als conclusie:

'Papa kom je m'n band plakken?'

'Dat moet dan wel voor vijven'

'Oké'

'Annemiek komt eten namelijk'

‘Hanna ga jij wel eens naar het theater’
‘Soms’
‘Ik ga vanavond’
‘Leuk’
‘Want Annemiek heeft kaartjes’

‘Sorry Hanna, ik ben een beetje moe’
‘Ah’
‘Want ik had nachtelijk bezoek’
‘Goed’
‘Van Annemiek’
‘Oké’
‘En we hebben gevreeën’
‘...’

Mijn moeder wijst naar haar laptop. ‘Vind je haar knap?’ Ik klap het scherm naar me toe en bekijk de foto nog eens goed. Annemiek lijkt mij vrij symmetrisch. Ze heeft blond krulhaar en ziet eruit als een vrouw die graag schoonmaakt.

Een vrouw die op regelmatige basis bh’s draagt.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ze is eigenlijk best lelijk.’

Feestboek

From: mijn 750+ Facebookvrienden en ik

To: mensen boven de vijftig

Cc: alle andere mensen zonder Facebook

Beste bovengenoemden,

Wij wonen al weer een tijdje op Facebook, maar u heeft deze netwerksite tot nu toe gemeden. Jammer, want nu zien we elkaar zo weinig! Daarom nodigen we u bij dezen uit tot onze orde toe te treden. Maar eerst wat dingen die u over Facebook moet weten:

facebook is een virtuele doch reële utopie vrij van hoofdletters, correcte interpunctie of logische zinsconstructies, het leven is er een lange zin en iedereen is er chronisch grappig en permanent lief, maar laten we beginnen bij het begin: het verzamelen van vrienden, wij zijn daar goed in, want de onderliggende ideologie kennen we van de pokemonhype en flipporage: *gotta catch em all!*, spaar ze allemaal!, hoewel: aan het toevoegen van *contacts* ligt een uitgebreid stelsel ongeschreven regels ten grondslag, we gaan dat nu niet ontrafelen (ooit willen we er een lucratief cadeauboekje voor op de toonbank van de ako over maken), maar dit geven we u graag mee: * toegevoegd worden is beter dan zelf iemand uitnodigen, * iemand *adden* die je niet kent is een grote nee nee * verschillende *friends* hebben verschillende waardes – voor bn'ers als

bastiaan van schaaik krijg je extra punten namelijk –, *teveel vrienden leidt tot inflatie, ja, wie meer dan 850 vrienden heeft is een facebookhoer en daalt daarmee in waarde, behalve als het een bn'er betreft, want, zoals eerder gezegd: voor bn'ers op facebook gelden anderen regels maar zie daarvoor dus binnenkort de ako, overigens: zodra iemand uw vriend is, ziet hij alles wat u doet, dus ook: welke facebookvrienden u nog meer toevoegt (bastiaan van schaaik!) , dat u lid werd van een facebookgroup ('wij huilden toen geri de spice girls verliet'), welke facebookquizen u maakt en met welk resultaat, zo zijn daar: 'in welk land hoor jij te wonen?' ('Mongolië'), 'hoe ga jij dood?' ('door haaien uiteengereten'), 'zit je op een boot?' ('ja: je zit op een boot'), en al die facebookactiviteiten verschijnen dan in de *news feed*, het scherm dat iedereen bij het opstarten ziet, 'lijkt het dan niet of ik geen leven heb?' vraagt u nu, nee, dat lijkt het niet, of nou ja: we raden u wel aan regelmatig iets op de openbare *wall* van uw *friends* te schrijven, iets waarmee u nonchalant doch doeltreffend refereert aan uw leven naast facebook: 'lieffie kom je vanavond ook naar het ding van die en die?', en dan zijn er nog de *status updates*, waarin u uw activiteiten van dat moment weergeeft, dat zijn: 'zitten en tikken', maar u schrijft: 'straks eten bij hele leuke mensen en hele leuke cocktails drinken en naar een heel leuk feestje of drie want ik kan niet kiezen hihi', en vervolgens maakt u van al die leuke dingen foto's: bewijsmateriaal van uw bruisend bestaan, trouwens: dat we die foto's nu pas noemen is eigenlijk best raar, want *photo's*, dat is waar facebook om draait, en denk nou niet dat er een feest of partij voor nodig is om foto's te maken, nee: facebookplaatjes maak je op alle denkbare gelegenheden en plaatsen, regels zijn er niet, alles is even fotogeniek: zebrapaden, autootjes voor supermarkten die licht en geluid maken,

maar ook wipkippen waar we dan op gaan zitten om aan de hanenkam te likken en er woest op los te klikken zodat we het resultaat op ons profiel kunnen zetten opdat onze 750+ digitale vrienden zullen reageren ('mwaha x') lachen en denken dat we het leuk hadden; een terechte gedachte, want we h́adden het ook leuk, sterker nog: sinds we op facebook wonen, is het alles altijd overal fantastisch want worden we niet langer gekweld door existentieel getinte kwesties, neen, dankzij facebook hebben we eindelijk een doel in het leven: foto's maken, overal, altijd: klik! *pose* klik! *pose*, en vinden we een plaatje uitzonderlijk flatteus, artistiek of mooi, dan zeggen we niet 'da's mooi', maar schreeuwen we: 'profielfoto!', een groter compliment bestaat niet, want profielfoto's zijn de boegbeelden van onze identiteiten, identiteiten waar we dus nooit meer over twijfelen, want wij weten: we facebooken, dus we bestaan, of eigenlijk: we bestaan, dus we facebooken, we facebooken om te leven, we leven voor facebook, facebook verdrijft de leegte.

Komt u ook op ons feestje?

Wereld

‘De literaire wereld is vol intriges,’ zei schrijver Carlos Ruiz Zafón laatst in een interview.

De literaire wereld.

Dat was voor mij lange tijd een abstractie. En dat is het eigenlijk nog steeds, want hoewel ik onlangs mijn debuutroman schreef, ben ik nog nooit op een boekenborrel of -bal geweest. Binnenkort zou dat wel eens kunnen veranderen, en dat vind ik best een beetje spannend. Want dit is hoe ik de literaire wereld nu voor me zie: (NB: *wat volgt is zuur noch satirisch bedoeld en betreft absoluut geen Orwellianse anomalie op wat voor wereld dan ook. Het is slechts een objectieve weergave van een puur persoonlijke fantasie.*)

De literaire wereld is geen bol maar een ruimte; een huis, ik denk een grachtenpand, met donkere houten tafels, een hoog plafond vol fresco’s, en – bij wijze van flora en fauna – in de hoek één vingerplant.

In die ruimte staan een heleboel mannen, en al die mannen dragen een corduroy pak met rode vlinderdas. Ook persen ze allemaal een glas tussen duim en wijsvinger; een *rood wijntje*, want de literaire wereld is vrij van bier, en rosé bestelt niemand.

De literaire wereld is niet groot, dus is het er al snel druk. Zó druk, dat lopen lastig is. Zet mannetje 1 een stap, botst ie meteen op mannetje 2.

‘Pardon!’ zegt mannetje 1 dan. Zegt mannetje 2 vervolgens ‘is oké’, gaat mannetje 1 weer op z’n plek staan. Daarna kijken

de mannetjes elkaar begrijpend aan en nemen ze tegelijkertijd een slokje rode wijn.

Maar soms gaat het mis. Dan zegt mannetje 2 niet dat het oké is, maar begint ie te schreeuwen.

Zo: ‘Aaaaaaaah!’

Mannetje 1 kan nu niet achterblijven, en roept mannetje 2 na: ‘Aaaaaaaah!’

En staan mannetje 1 en mannetje 2 eenmaal te schreeuwen, dan willen mannetje 3, mannetje 4 en de mannetjes 5, 6 en 7 ook meedoen: ‘Aaaaaaaah!’

De *intrige* is nu een feit, dus gooien de mannetjes hun armen in de lucht...

‘Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!’

... rennen ze op en neer, botsen ze tegen elkaar aan...

‘Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!’

... en schudden ze met hun hoofden, zoals tekenfilmfiguren dat doen wanneer hun staart of pluïsoeren in de fik staan. Maar dan opeens:

is het stil. De mannetjes zijn uitgeschreeuwd. Het enige dat nog aan de *intrige* herinnert is het kleine blonde liftjongetje dat voorzichtig de gesneuvelde glazen opveegt.

De literaire wereld is overigens gemakkelijk te betreden. Je loopt er zo naar binnen, bewaking ontbreekt. Maar denk niet dat je automatisch een wijntje krijgt, want wie onuitgenodigd binnenwandelt, hoort er niet meteen bij.

Betrad ik op een ochtend de literaire wereld, zou ik dus het grootste deel van de dag achter de vingerplant staan. In al die uren zou ik misschien wat sms’jes versturen en een paar keer m’n voicemail bellen. Om mezelf een houding te geven, zou ik

soms wat zeggen tegen de voicemaildame. Pas 's avonds zou ik een groepje mannetjes benaderen; tegen die tijd gezellig gestemd door alle *wijntjes*. Ik zou ze aantikken, vriendelijk lachen, en naar het plafond wijzen. 'Kijk!' zou ik zeggen, 'moeten jullie die fresco's zien, het lijkt de Sixtijnse kapel wel! En nu we het toch over Rome hebben, wat vinden jullie nou van die ene roman over die ene man in Italië? Ik bedoel: als jullie dat boek vergelijken met die andere klassieker over die andere man in Italië, hebben we hier dan te maken met een rake parodie, een vorm van kritiek, een speelse verwijzing of slechts slimme pastiche?'

Wellicht start ik hiermee een nieuwe *intrige*. ('Aaaaaah!') Maar ik hoop van niet. Ik hóóp, nee, ik *wens* namelijk dat de mannetjes zullen zeggen: 'Wat een rake observering. Wilt u misschien een *wijntje*? Wat is uw naam eigenlijk? Hanna? Welkom Hanna. Welkom in de literaire wereld!'

JA/NEE

Wordt het vannacht JA? Of: NEE? Ik heb geen idee.

Onze gezamenlijke vriend is net weggefietst. Om een hotdog te halen, zei ie. Maar om zes uur 's ochtends is de hotdogkar dicht. Ik begrijp: onze gezamenlijke vriend *laat ons even alleen*. Dus wanneer Micha vraagt: 'Komt ie nog terug denk je?' zeg ik: 'Neuh.'

Ik ken Micha nu al drie feestjes en volgens onze gezamenlijke vriend moet het vannacht gebeuren. Wat hem betreft is het dus: JA. Maar we zijn moe en het is laat. Het zou dus ook zomaar NEE kunnen wezen. Ik kijk naar Micha: hij hangt over z'n fietsstuur en staart naar een blikje op straat. Wat wil hij?

Micha kijkt naar mij: ik zoek in mijn tas de Labellostick die in mijn jaszak zit. Wat wil ik?

Ik weet niet wat ik wil en ik weet ook niet wat hij wil al weet ik volgens mij wel dat hij ook niet weet wat hij wil al vraag ik me af of hij weet dat ik weet dat hij niet weet wat hij wil en dat ik ook niet weet wat ik wil, wat ook zo is, dus in dat opzicht weet ik meer dan hij, of...

Ik doe mijn ogen even dicht.

Ik heb echt heel veel wodka-Fanta Pomelo op.

Weet je wat: NEE.

'Zullen we gaan?' vraagt Micha.

'Oké.'

We fietsen. Langzamer dan nodig. We fietsen niet om thuis te komen. Betekent dat dan toch: JA? Ik kom tot stilstand tegen

een stoeprand, Micha merkt niets: ‘Wacht even!’ Op de hoek van de Herengracht komt zijn stuur in mijn wiel.

Eigenlijk fietsen we zoals we eerder vannacht dansten: met z’n tweeën, maar niet samen. Deed hij een stap naar voren, gleed ik opzij. Draaide ik me om, pakte hij me niet beet. En twee keer stond ik, heel cliché, op zijn teen. ‘O wat cliché, ik sta op de teen,’ riep ik nog. Dat maakte veel goed, maar toch.

Ik sla af, Micha niet: mijn trapper ramt zijn enkel.

Oké: **NEE**.

‘Waar moet jij naar rechts?’ – ‘Hier.’ – ‘O.’ – ‘Maar ik kan ook de volgende straat nemen.’

Of toch: **JA**?

We rijden door de Spuistraat.

Hij zegt: ‘Ik hoor de vogels al.’ Ik zeg: ‘Die vogels zijn een karikatuur van zichzelf,’ en ik roep: ‘Vogels; jullie zijn een karikatuur van jezelf.’

Hij lacht niet.

NEE.

Ik rem voor een stoplicht.

Hij zegt: ‘Jij bent wel een voorzichtige fietser, hè?’ Ik zeg: ‘Ik wil gewoon niet dood. Ga jij altijd door rood?’ Hij zegt: ‘Ja. En ik steel en sla ook.’

Ik lach wél.

JA?

Het wordt al licht. Nu ontdekt hij dat mijn kaaklijn van witte oogschaduw gemaakt is en zie ik dat hij heel dunne lippen heeft.

NEE!

De hoek van de Prins Hendrikkade: hier moet hij naar rechts. Ik woon rechtdoor. We stoppen. We staan. Hij neemt een Stimorol...

JA

... maar biedt mij niets aan.

NEE

‘Ik vond het heel gezellig vanavond.’ – ‘Ik ook.’

JA?

‘Nou dag.’ – ‘Dag.’ – ‘Tot snel.’ – ‘Uhuh.’ – ‘Ik ga.’ – ‘Ik ook.’

NEE

We blijven allebei staan.

JA

Hij legt zijn hand op mijn nek.

JA?

Ik duw hem weg.

NEE

Ik sla mijn armen om zijn schouders.

JA!

Hij ruikt nu wodka-Fanta Pomelo en ik proef Stimorol. Onze tanden raken elkaar. Een paar keer achter elkaar. Ik denk aan sturen in fietswielen en op tenen staan, maar ik weet ook: na **JA** is het voor **NEE** te laat.

De gezamenlijke vriend belt de volgende dag: ‘En? Heeft mijn wegfietsactie vruchten afgeworpen?’ Ik vraag niet wat de gezamenlijke vriend onder vruchten verstaat. Ik zeg alleen maar: **NJA**.